X.évf. 6. szám 1998. November - December

MARANA † THA

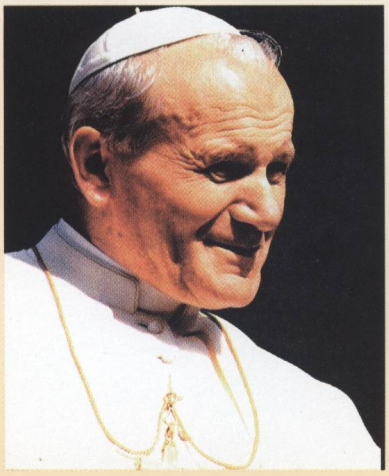
Jöjj el, Uram ! Jel 22.20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

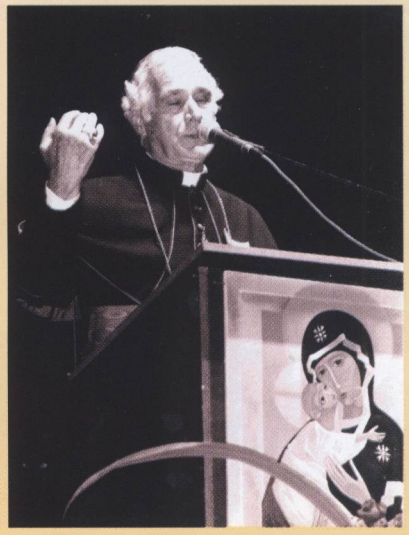
Prohászka Ottokár:
EMMANUEL
Michael Marsch:
NÖVEKEDÉS ÉS GYÓGYULÁS A SZENTLÉLEKBEN

VII. Országos Katolikus Karizmatikus Kongressszus

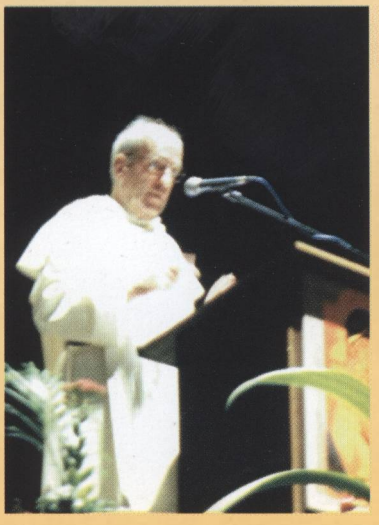
II. János Pál pápa üzenete:

"A Teremtő Lélek, aki titokzatosan készíti elő Isten Országát, szent ajándékai erejével kísérjen benneteket, hogy bátran lépjétek át az új évezred küszöbét, s elvigyétek a jövő nemzedékének az üdvözítő Ige világosságát. II. János Pál pápa minden szentek, különösen pedig a magyar szentek oltalmát kérve, szívből adja apostoli áldását az együtt ünneplőkre."

Luigi Accogli érsek:

"Egy konferencián három alkalommal találtam az asztalomon egy cédulát, rajta ezekkel a mondatokkal: »Magyarországnak kulcsfontosságú küldetése van Európában! Próféták fognak támadni, és prófétálni fognak Európa szívében.« A Szentlélek nemcsak arra hívott el, hogy az imádságban egyesüljek veletek, hanem arra is, hogy átadjam ezt az üzenetet, amit számotokra Isten adott valakin keresztül egy hónappal ezelőtt."

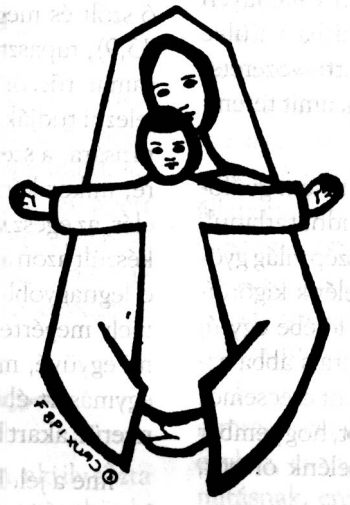
Michael Marsch OP atya:

"A szentmise nem más, mint a dicsőség záloga. Amikor szentmisén veszünk részt, minden alkalommal felvétetünk Isten dicsőségébe. Öt kontinensen folytatott utazásaim során megtapasztaltam, hogy Jézus a szentségek által az Egyházban gyógyít. És nemcsak ti gyógyultok meg, hanem a ti gyógyulásotok által meggyógyul az Egyház, és egy új egységre gyógyul. Ezért gyógyulásért imádkozni nem luxus, hanem kötelesség."

1998. szeptember 26. - Budapest Sportcsarnok

Emmanuel

Mi egy nagy történés szemlélődő hitében s igézetében állunk; hisszük s át akarjuk élni, hogy Isten emberré lett. Ez az Isten-közléseknek, az Isten-megnyilatkozásoknak minket térdre késztető legédesebb bemutatkozása. »Erővel és gyengéden« lép Isten a maga teremtésébe; belénk, világunkba hatol, a lét gyökeréig hatóan; addig, ahol a vér, az élet fakad, ahol a szívdobbanás ered, abba a leglágyabb intimitásba, az ösztönös, édes élet rebbenéseibe, az édes anyaság titokzatosságába s onnan a lét ez édes misztériumába lett egyik közülünk s onnan indult ki.

Tekintsük meg a misztériumot, az örök szent titkot az ő földi útjain. Úton van s mindenféle állomásokat tart s mindig ugyanaz marad: a nagy titok, a nagy érthetetlen, aki mégis mindig ingerkedik velünk.

Mi a kereszténységben ennek a titoknak fölséges kinyilatkoztatásait vesszük, melyeket tetszett neki csodálatos történelmi képekben megjeleníteni.

a. Vegyük a legnagyobbat, a kereszténység alapját s velejét, az Úr Jézus Krisztust.

Ő a végtelen s mégis valaki, Ő a határtalan meghatározott, Ő az örökkévaló tökéletesség kis mag lett, magzat, csecsemő. S mintha végtelen Istenfiú nem volna, föltalálta magát otthonosan a test és vér, az érzelem és szívdobbanás titkos világában, melyet az »Ádám fonala«, a minket egybekapcsoló érzelmi fonalak s szálak hálózata borít. Van anyja s nagyanyja s nagyatyja s nagynénjei s nagybácsijai, nagy vérrokonsága, s Ő a nagy idegen, a végtelen nem-ember úgy néz itt körül, mint aki otthon van – sőt, mint ki édesanyja keblén csüng és szopik és élvez s örül, hogy van!

Istenem, hát ennyire közel és intim lett s mienk lett! S így lettünk vérrokonok a Logos-szal, így jutottunk vérközösségbe Vele s egy életnek s egy történelemnek s egy megszentelt sorsnak nagy világáramába.

S minek tette ezt? Mire való e gyermek, ki Isten Fia? A Goethe-i szó itt is beigazul: »Minden, ami mulandó, csupán egy hasonlat.« Minden csak szimbólum; ez a gyermek is az; Ő pláne a legmélyebb s legkifejezőbb szimbólum. Valóság abban, hogy az Isten tényleg megtestesült, de szimbólum is. Jelzi a páratlan közelséget, a hozzánktartozást, az egybeforradást, a közös természetet, az élet- s a lét- s a cél-, s az erő- és örömben való közös részesedést. Jelzi az egész kegyelmi tant, hogy mi is az Ő természetének, az isteninek részesei vagyunk, mint ahogy Ő a mienkben részes s igaz ember lett. Ő egy közülünk; Ő is az életáram egy hulláma, az életszövedék egy csomója, a titkosan szökő pontok egyike, egy kis »kiinduló pont«, olyan, mint mi; de azonkívül még más is, az örök s végtelen Istenség második személye. S erre nézve lesz Ő nagy jel; jelzi azt, hogy viszont ebbe az isteni természetbe mi vagyunk beoltva, vagy az belénk!

Ez a teremtő s alakító Istenség a megtestesülés kiáradásában tehát szimbolizálta az intimitást, a közösséget, az együvétartozást, a testvériséget, s sürgeti mindezzel azt, ami mindennek mélyén s alapján feszül, ami a gyökérzetben dolgozik s a szép és szent életekben kivirágzik: azt, hogy mi Istenéi vagyunk, hogy hozzá tartozunk, hogy nélküle el nem lehetünk. Hogy atyaság, anyaság, mátkaság, barátság s az Énekek énekének szerelme, vágya és szomja mind csak kép, s jelzi azt az intimitást, mellyel a lélek Istent átfogja s átfonja, s azt a radikális szükségességet és vágyat, mellyel az Övé.

Hiszen ezek a felsorolt lelkiségek is, az atyaság, anyaság, mátkaság, az mind Tőle s Belőle való.

Ezek mind csak szimbólumai a mi Vele való közösségünknek, a mi Tőle való eredésünknek s funkciós voltunknak s függésünknek, a mi beléje való gravitá-

ciónkinak, a mi beléje való szakadásunknak. Ő az örök s Ő a végcél, belőle való az élet s a boldogság szomja s ezeknek a Vele való boldogító egyesülésben való kitöltése.

b. S menjünk ez úton tovább.

Tehát ez az istenemberi csecsemő is szimbólum; jelzi a világ s a lélek nagy misztériumát, az örök szeretetet, mely egyesülés és egység és teltség és túlcsordulás. Ez a nagy misztérium az, melyet a Szentírás jelez, mikor mondja, hogy »Isten a szeretet«, s mikor megérteti velünk, hogy túlcsorduló szeretet, aki azért teremt, mert szeret. Isten a világot is szeretetből teremtette, s jól mondja egy egyházatya: »A teremtő Isten valamilyen módon kilépett önmagából.« Isten extázisba kerülve teremtett. Végtelen szeretetből teremtett: »Szeretsz mindent, ami van és semmit sem gyűlölsz, amit teremtettél.«

Szeretsz s azért teremtesz; szeretetből s nem gyűlöletből teremtesz. Úgy szeretett, oly kimondhatatlanul, oly fokozottan, oly bensőségesen, hogy a szép világ gyönyörű képes vásznát remeklő gesztussal elénk kigördítette, s azután is szeretett s a természet fölébe egy új szellemi világot, a kegyelmi rendet állította s abba azután legnagyobb extázisában önmagát mint csecsemőt beleteremtette. Úgy szerette Isten a világot, hogy ember lett, mienk lett, valaki közülünk lett, belénk olvadt, anélkül, hogy felemésztődött volna.

Mi ugyanis azt a végtelen radikális szeretetet, mellyel mi az Úrból valók vagyunk s Hozzá tartozunk s beléje szakadunk, megérteni nem tudjuk, s azért azt inkább csak jelekben s szimbólumokban vesszük. Az evangélium is mondja: »Ez lesz nektek a jel: találtok egy kisdedet, pólyákba takarva, jászolba fektetve.« Csodás, faszcináló jel, hódító és gyullasztó jel, hogy az Isten gyermek lett, hogy a jászolban fekszik a gyermek, ki Istenfia s emberfia egyben. Itt is mondhatom: »Kiüresítette önmagát, szolgai alakot vett fel, és hasonló lett az emberekhez, külsejét tekintve úgy jelent meg, mint egy ember« (Fil 2,7).

Íme a nagy jel, mely az Isten szeretetének örvényeire mutat rá. S mi az örvények szélén gondolatlanul ácsorgunk, s csak mikor e jelekből a mély értés s megértés valamiféle megvillanásait vesszük, akkor kapunk fejünkhöz s szinte belémeredünk.

Extázis extázist szül. Ő vonz e formákban, mondjuk inkább e formák alatt. E formák Neki orgánumai is; művei is, remekei is, de orgánumai is. Azokkal vonz a mélybe, hol minden azt zsongja: úgy szeretett, úgy szerette a világot... szereti a lelkeket... úgy szereti!

c. Tovább megyek.

Ezt a jelző szeretetet hordozta az Úr végig életén. Lelke áradozott; itt is, ott is kivillant fényessége s kikitört egy-egy tűzlángja s adta magát s lelkét, s ezek a csendülések s kiédesülések, lelkének parabolás megzenésítései mintha nemcsak mondások, hanem fogások, édesgetések s vonzások volnának, melyeket csak az ért meg, aki megteszi azt, amit jeleznek.

Szóval jelek! Az egész krisztusi élet a jelzéseknek abba a szakába tartozik, melyről az Írás mondja: »Mert ő szólt és meglettek, parancsolt és létrejöttek« (Zsolt 33,9), tapasztaljátok s ízleljétek meg, hogy az Úr erő, zamat, tűz, öröm. Fogalmak, parabolák, tanok ezt csak jelezni tudják. S mikor aztán felkészült legnagyobb extázisára, a szeretet kigyulladására s önfelemésztődésére; mikor készült oda, ahová, mint mondotta, mikor elér, az egész világot magához vonzza; mikor szenvedni készült azon az első nagycsütörtökön este, szeretetének e legnagyobb extázisa előtt megint egy jelet szerzett, mely megértette velünk, hogy mily intimen tartozunk mi együvé, mennyire egymásba olvadva, egymásból s egymásért élve. Istent s emberségét adta nekünk kenyerül; akart bennünk élni s akarta, hogy belőle éljünk.

Íme a jel. Ez is extázis és organum! Az Ő extázisa s kitörése felénk s lefoglalása lelkünknek s egész valónknak.

Nézd e jelet: kenyér. Kenyered vagyok, életed és véred és meleged és heved és enyhülésed s fölfrissülésed... úgy szeress! Egész valóddal, mert végre is egész valód belőlem van s belém iparkodik! Te úgy tartozol hozzám, mint ahogy tartozik hozzád a véred, szíved dobbanása, a levegő s lélekzésed, tested melege s vérkeringése... oly mélyen, oly gyökeresen, oly egyetlenül s egységesen. Íme, a nagy jel, az eucharisztia s ami benne rejlik s morajlik s feszül, az istenemberi élet, még pedig nem az, mely az Úré, hanem mely a mienk; mert az a jel azt az életet jelzi, azt, hogy aki engem eszik, értem belőlem él! S ha e sok jelen végignézek, a nagy misztériumnak jelein, éldelegve mondom el a költő szavait:

»Minden múló dolog
csak puszta jelkép;
Itt teljes lesz, mi ott
Elégtelenség.
Mit toll nem írt le még,
Itt létrekel.« (Goethe: Faust)

Ne ijedjünk meg a szent kereszténység nagy szimbólumaitól, a nagy titkoktól, hogy a csecsemőben az Isten Fia, a Logos, a valóságos személy, s hogy a kenyér színe alatt a valóságos Krisztus van jelen. Nézzünk ezekre gyermekarccal s gyermekszemmel; mert bárhová fordulunk, a nagy misztérium éppen úgy néz ránk s akarja, hogy vegyük s éljük.

Mi mindent mondtak a lét misztériumáról, a természet tarka jelzéseiről az ázsiai s a hellén szép álmok, mi mindent beszéltek s félrebeszéltek s szóltak nimfákról, faunokról, istenekről s istennőkről s a nagy Pánról! Ők látták a misztériumot s álmodoztak róla. S mily sok szépet hallunk a filozófiának tiszteletreméltó papjaitól, Anaxagoras- és Plátó- és Herakleitostól s az ősi Pythagorastól, kinek a számok s a mértékek muzsikálnak, s ki a törvények megzenésítőit a múzsákban látja s a delfii jósda háztetején ülő leányarcú madarakban, a keled nokban!

Mindennél több ez, hogy az Isten ember lett, s Krisztus jelen van az Oltáriszentségben. Értem azért, hogy a művészet miért hordott össze a dómokban mindent, ami alak, szín, hang, szépség van; értem, hogy miért éled föl s él műveiben a fauna és flóra, s nem elég neki ez mind, hanem kombinál mesés világokat, a fantázia őserdőit. Hát nekem mesés, nimfás, múzsás s keledónos ez itt mind?!

d. Íme, az örök misztérium, a végtelen Isten, aki ily tiszta s édes valóságokban kinyilatkoztatta magát nekünk: egy csecsemőben s egy édes falat kenyérben.

Azok a mások álmodoztak s tapogatóztak az élet, a tarka valóság, az öntudat s az örök vágyak misztériuma körül: míg mi egy nagy kinyilatkoztatott valóságot imádunk, de amely szintén le van fátyolozva. Megszűnt-e hát a misztérium? Nem énekelnek-e még a múzsák a berkekben s nem kandikálnak-e még ránk a nimfák a forrásokból? Megszűnt-e már a szférák éneke, s nem csattogtatják-e még azok az éneklő s szemlélődő leányarcú madarak szárnyaikat fölöttünk? Vagy tán inkább elmélyült minden, s teltebb s túlcsordulóbb lett tán minden? Talán nem tűnt el, hanem inkább megnőtt a csoda? Talán megnőtt a végtelenség fölöttünk s a mélység alattunk, az az álló csillagok, ez meg az ionok s irradiációk örvényeiből?!

Igazán éjszakák borulnak ránk, s jól esik a mi nagy misztériumainknak betlehemi istállólámpásával s oltáraink előtt égő öröklámpájával bolyongnunk s rövid éltünk s örök rendeltetésünk tekervényes ösvényére rávilágítanunk, s amellett éppen ezen misztériumok körében s erejében kimondhatatlanul boldogoknak lennünk!

S most oda értünk, ahol a mi misztériumunkból Sacramentum, vagyis egy kiható, minket megragadó s cselekvő s aktív misztérium lesz, amely tudniillik megteszi azt, amit jelez. Jelzi a legintimebb bensőséget, jelzi a radikális, a lélek legmélyében eszközölt életegységet, jelzi a természetből kiemelt életnek isteni behatásokba való állítását, vagyis azt, amit kegyelemnek s kegyelmi állapotnak hívunk. A megszentelő kegyelem által mi az isteni természetnek valamiképp részesei leszünk; lelkünk új, belénk oltott tehetségek hordozója lesz, s ezek által rá leszünk képesítve halálunk után Istennek színről-színre való látására s ennek megfelelő boldogságra.

Ennek a természetfölötti lelkiállapotnak megteremtését célozza e világi éltünkben minden: Krisztus, egyház, evangélium, szentségek, s ennek a nagy intimitásnak, ennek a bensőséges átistenülésnek a szimbóluma a csecsemő a jászolban s az Úr Jézus a kenyér színe alatt. Szimbólum, mely Istenhez tartozásunkat s Istennek bennünk való életét jelzi.

A csecsemő a jászolban s Krisztus az Oltáriszentségben az Istennek bensőséges vonzalmait jelzi s azokat az örvényléseket jelenti, melyekbe a végtelen Isten minket besodorni akar.

Prohászka Ottokár

»Soha semmiféle teremtmény sem képes kielégíteni az ember vágyát; csak egyedül Isten tudja kielégíteni, sőt végtelenül felül is múlja azt.«

Feltámadásom

„Az Úr az én erőm és védőpajzsom, szívem benne bízott és segítséget kaptam, testem újjáéledt, szívből megköszönöm Neki."
(Zsolt 28,7)

Kisgyermekkorom óta rengeteg baj van a szememmel. Rosszul látok – láthatnék persze rosszabbul is, mint ahogy két szemműtétem előtt csaknem vak voltam – és legalábbis az orvosok szerint, nem várható semmiféle komoly javulás. Szemem ráadásul nagyon érzékeny. Legtöbb betegségem heves kötőhártya-gyulladással kezdődik, és jó néhány dologra allergiás is vagyok – a változatosság kedvéért. Szemeim kíméletre szorulnak, tehát lehetőleg ne járjak egyetemre, mert a sok olvasás túlzottan igénybe veszi, bánjak csínján a számítógéppel, mert az se tesz neki jót. Hasznos tanácsok a telekommunikáció virágkorában. És ezek után még érezzem is jól magam a bőrömben, amikor máris hátrányos helyzetű lettem. – Vagy mégsem? Lehet, hogy az vagyok, a technológiát istenítő, modern ember számára, aki inkább rabja saját modernségének, minthogy boldog lenne tőle. Én viszont igenis boldog ember vagyok, mert Isten tanúbizonyságát adta annak, hogy Neki nem az a fontos, ami hiányzik a látásomból, hanem az, ami megmaradt belőle. Sőt, ez a „maradék" annyira fontos Neki, hogy akár csodát is tesz azért, hogy azt, mint kincset, megőrizze a számomra. 1998 húsvétján a következő eseményekben mutatta meg az Úr, hogy az Ő számára milyen fontos ez az én mindössze 40-50%-os látásom. Nagyszombat este éppen a föltámadási misére készültünk, amikor mosakodás közben megcsúsztam a kövezeten és arccal rázuhantam a fürdőkád csaptelepére. A bal szememmel egyenesen a melegcsapra estem. Az őrjítő fájdalom hatása alatt mozdulatlanul gubbasztottam a fürdőkádban és azt gondoltam: „Most megvakultam." Megtapogattam a szemem környékét nedves kezemmel, hogy hűsítsem az égő fájdalmat, és éreztem, hogy valami folyik. Azt hittem a szemem az, de csak az orrom vérzett. Amint kissé csillapodott a fájdalom, fölegyenesedtem és abban a reményben, hátha mégis látok, a tükörhöz mentem és belenéztem sérült szememmel. Láttam!!! Sőt, tudtam mozgatni a szememet! Túláradó öröm és hála töltött el. Bár a feltámadáson nem tudtam részt venni, mert lüktető fájdalommal, beborogatva feküdtem, mégis lélekben az egész szertartáson jelen voltam, hiszen a frissen átélt baleset által részese lettem néhány perc leforgása alatt mindazoknak az érzelmeknek, amelyet János apostol átélt nagypéntek délutánjától az üres sír meglátásáig – csakhogy mindezt saját testemben tapasztaltam meg: kezdetben fájdalom, rettegés és kétségbeesés, majd az öröm és a hit fellángolása. Hálaadással és dicsőítéssel töltöttem a szentmise három óráját. ***Az én feltámadásom az volt, hogy megmaradt a szemem világa, és ez az öröm, amely feltámadási harangszóként áradt szét a lelkemben, azóta is osztályrészem.*** *Újra és újra erőt merítek belőle és tele vagyok bizalommal a jövőmet illetően: ha az Úr fölkelt, hogy megmentsen a legsúlyosabb veszedelemből, sőt azt a képességemet vette oltalmába, amelyik a legtöbb gyöngeséggel „dicsekedhet", akkor hát mégiscsak szüksége van rám ezzel együtt is. Sőt ennek ellenére. Az életem addig is lehet értékes – sőt még maga a látásom is –, amíg meg nem gyógyul a szemem, ha átadom Neki, és engedem, hogy megmutassa nekem, mit érnek az Ő számára képességeim és fogyatékosságaim.* ***Ma már bízom Benne, és tudom, hogy jóságos Atyám Ő, aki minden gyermekét értékesnek teremtette és akire Neki és a világnak is szüksége van, még akkor is, ha vannak korlátai. A korlátok arra valók, hogy megtanuljunk sáfárkodni képességeinkkel, s így azok ne csupán boldogulásunk eszközei, hanem boldogságunk forrásai is legyenek.*** *Az orvosi vizsgálat kimutatta, hogy az ütés következtében az üvegtest 70%-a bevérzett. Ez a bevérzés három nap alatt (!) teljesen felszívódott. Az augusztus 28-i kontrollvizsgálat megállapítása szerint a látásom javult a baleset utáni állapothoz viszonyítva. Úgy érzem a baleset előttihez viszonyítva is jobban látok! A balesetből semmilyen szervi elváltozás nem maradt vissza! Dicsőség és hála lelkünk és testünk Orvosának, a Feltámadt Krisztusnak! Amen.*

Borhidi Katinka

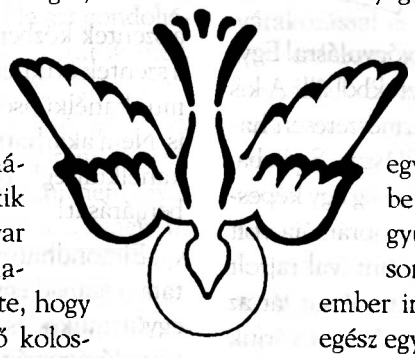
Növekedés és gyógyulás a Szentlélekben

(Elhangzott a VII. Országos Katolikus Karizmatikus Találkozón, 1998 szeptember 26-án a Budapest Sportcsarnokban.)

1. rész

Jézus él! Jézus él! Az egyház él! És az egyház ti vagytok! Ti vagytok Krisztus misztikus teste! Mindenki közületek egy tagja ennek a testnek. Az egyház nem tud élni egyikőtök nélkül sem. Mindegyikőtöknek feladata van. Az Isten Szent Lelkétől pedig mindannyian megkaptátok az adományt, amelyre a feladathoz szükségetek van. Szent édesanyánk, az egyház büszke lehet rátok, a magyar egyházra. A nuncius úr azt mondta, hogy az egyház a mártírok véréből él az Isten Lelke által, amely élő, eleven. Milyen sok nagy szentet adott a magyar egyház Európának!

Nemcsak Szent István királyt és feleségét, Boldog Gizellát, ugyanebből az Árpád-házból, Szent Margitot és Szent Erzsébetet, aki ferences harmadrendi volt. Mi, domonkosok különösen büszkék vagyunk a ti magyar egyházatokra. Rendünk két első mártírja, akik életüket tanúságul adták, két magyar volt. 1221-ben Szent Domonkos Magyarországi Pált és négy testvért küldte, hogy Székesfehérváron megalapítsa az első kolostort. Ezután nemsokára a veszprémi és a szombathelyi alapítások következtek, Szombathelyen mind máig élnek nővéreink. Köszöntsük a magyar egyháznak ezt a tradícióját, hagyományát!

Olyan boldog vagyok, hogy itt lehetek köztetek! Szívből köszönöm nektek a meghívást! Boldog vagyok, hogy veletek ünnepelhetem saját gyógyulásom 23. évfordulóját!

Már nagyon sok születésnapi partira voltam hivatalos, de soha ennyi testvérrel nem voltam együtt. Köszönöm mindannyiotoknak, hogy Magyarország a második otthonom!

Gyógyulásom 23 évvel ezelőtt Rómában, pünkösdkor történt a karizmatikus megújulás világkonferenciáján. 43 éves koromig egyetlen lépést se tehettem fájdalmak nélkül. El voltam szigetelve attól, hogy a barátaimmal játszak és sportoljak. 1975-ben ezen az első római karizmatikus kongresszuson domonkos testvérem McNutt atya néhány percet imádkozott értem és attól a naptól kezdve megszabadultam a fájdalomtól.

Ma már tudok sétálni és örömömet lelem a mozgásban, amelyet mint Isten ajándékát élek meg. A gyógyulás azonban sokkal szélesebb körű volt, mint abban a pillanatban gondoltam, amikor megszabadultam a fájdalmaktól. Hirtelen nagy örömöt éreztem emberi kapcsolataimban, ezért örülök annyira, hogy a mai napot veletek ünnepelhetem!

Gyermekkoromban szorongásaim miatt minden szőnyegben megbotlottam, amiben csak lehetett. Ha rokonaim jöttek látogatni, mindig gyorsan eltűntem. Lassan és biztosan azonban megtapasztaltam, hogy a lelki gyógyulás, a beépülés az egyházba, mint Krisztus misztikus testébe, sokkal fontosabb volt, mint testi gyógyulásom. Felismertem, hogy gyógyulásomat nemcsak annak az egyetlen egy ember imájának köszönhetem, hanem Jézus egész egyházának.

Ezután fordítottam le McNutt atya könyvét angolból németre, amely az ima általi gyógyulásról szólt. 1976-ban történt ez, és talán nem kellett volna soha ezt a fordítást elvállalnom. Ugyanis attól a naptól kezdve nem volt nyugta a telefonomnak.

Az emberek azt kérdezték: „Mikor jön McNutt atya Európába?" és: „Ha nem jönne, nem tudna-e ön is minket meggyógyítani?" „Ha lefordította a teljes könyvet, tudnia kell, hogy működik egy ilyen karizma!"

Két teljes könyvet lefordítottam, de nem tudtam, hogyan működik egy ilyen karizma. Sokan azonban ravaszabbak voltak ennél, nem telefonáltak, hanem egy-

szerűen megjelentek és kopogtak az ajtómon. Egy svájci plébánián laktam akkor és odahozták betegeiket. Elkezdtem imádkozni a betegekért, arra gondolva, hogy ha nem is segít az imám, ártani biztosan nem fog, hiszen az ima sohasem árt. És néhányan közülük, akik hozzám jöttek, meggyógyultak!

Egy férfi jelent meg nálam a feleségével, akiknek négy gyerekük volt. Rákban szenvedett, operációra készültek, de az orvosok bizonytalanok voltak az operáció kimenetelében. Azt mondtam az Úrnak: „Uram, ezt nem teheted! Nem hagyhatod, hogy ez az édesapa meghaljon és a négy gyermek egyedül maradjon! Kérlek, gyógyítsd meg őt most!" Néhány nap múlva felhívott telefonon. Azt mondta, hogy nem is kell a klinikán maradnia, mert a sebészek nem találtak áttétet.

Ez nagy hatással volt az egész családra, sőt ennél többekre, az egész falura. Az emberek ezt a családot, amely eddig távol volt a templomtól, mostantól rendszeresen láthatta a misén, sőt az édesapa felolvasott. Ebből is látható, hogy a gyógyulás sohasem csak egy ember és az ő teste vonatkozásában történik, hanem a gyógyulás mindig ajándék az illető ember családjának, egész közösségének és az egyháznak.

A gyógyulás sohasem csak egy ember és az ő teste vonatkozásában történik, hanem a gyógyulás mindig ajándék az illető ember családjának, egész közösségének és az egyháznak.

Az egyházunknak is szüksége van gyógyulásra! Egyházunkat az Isten teremtette, de emberekből áll. A kis falumban történt gyógyulások híre természetesen hamarosan elterjedt és meghívtak... Először Svájcba, majd Németországba, egy szép napon pedig egy képeslap érkezett, amelyen Budapest szép panorámája volt látható, a János-hegy fölött pedig egy tintával rajzolt nyíl volt látható. A lapon pedig az állt: „Amit lát az Budapest, amit nem lát az Budakeszi, és oda várjuk szeretettel" (1982). Imádkoztunk, hogy megállapíthassuk, a lap küldője rendőrségi besúgó-e vagy esetleg egy zavart elméjű. Az imában azonban azt kaptuk: „Menj el, el kell menned, akkor is, ha nem tudod, hogy mi fog ott történni! Majd megtudod!"

Egy este megérkeztem. A barátaim azt mondták: „Szerettünk volna egy karizmatikust a karizmáival együtt látni!" A megújulásról már hallottak korábban, de érdeklődtek, hogy minden karizmámat magammal hoztam-e.

Tegnap, amikor megérkeztem a repülőtérre, meglehetősen nehéz volt a csomagom és teljesen véletlenül az elvámolandó sávba, a piros lámpa felé mentem. Megkérdezte tőlem a tisztviselő, hogy mit szeretnék elvámolni. Én azt feleltem, hogy amit magammal hoztam, az nem vámköteles. Akkor a vámos azt mondta: „Akkor innen gyorsan tűnjön el, a zöld lámpa felé menjen, ott nem fog semmibe kerülni."

Amit 1982-ben, megérkezésem után magyar barátaimtól megtudtam, az volt, hogy meggyőződésük szerint a megújulás amerikai szabad egyházak találmánya. Egy püspök akkor megkérdezte tőlem, hogy ezekhez az amerikai szabadegyházas imacsoportokhoz hasonló csoportokat szeretnék-e létrehozni Magyarországon? Azt feleltem: „Tetszik tudni püspök úr, megújítani csak azt lehet, ami már létezik!" Ez pedig a mi szent katolikus egyházunk hagyománya! Ennek a szent anyaszentegyháznak a tradíciója szorul megújulásra! Meg kell tanulnunk újból megérteni, mit ajándékozott nekünk Jézus, az Úr, a szentségek által, azáltal, hogy a szentségekből valóban élünk Jézussal együtt! Újból meg kell tanulnunk a katolikus egyházban, mit jelent a szentek tisztelete, hogy együtt éljünk szentjeinkkel! Ti a ti magyar szentjeitekkel valóban együtt éljetek, könyörögjetek a szentek közbenjárásáért! Biztos vagyok benne, hogy a szentek örülnek, ha igénybe vesszük őket. Éppen elég munkanélküliség létezik itt a földön, a ti országotokban is. Nem akarhatjuk, hogy a mennyben is létezzen munkanélküliség! Tehát vegyük igénybe szentjeink közbenjárását!

Elmondhatom nektek, hogy nagyon sokat tanultam a szabad egyházakból való testvérekkel folytatott együttműködésemben. Megtanultam az abszolút, teljes valóságosságát és hihetőségét a Szentírás szavának. Az egészen személyes, bensőséges kapcsolatot Jézussal, aki bennünk, közöttünk él. De ha valamit valóban megtanultam a szabadegyházasoktól, az nem más, mint a vágy mindaz iránt, ami valóban katolikus, azaz a valóságossága és a gyógyító hatása a szentségeknek. Elsősorban az Oltáriszentségre és a bűnbánat szentségére gondolok. II. János Pál pápa azt mondta, hogy nekünk nem kötelességünk a gyónás, hanem jogunk van gyónni.

Adjunk hálát az Istennek, hogy ilyen Szentatyánk van, aki hitünknek ilyen alaptételeit idézi emlékezetünkbe! Adjunk hálát e prófétáért, aki nélkül az euró-

pai egység biztosan nem következett volna be, főképpen nem véráldozatok nélkül!

Amikor a szentségek szépségére ráébredtem, akkor egy különös felfedezést tettem az egyházatyákat tanulmányozva. Antióchiai Szent Ignác, az I. századból való egyházatya azt mondja, hogy az Oltáriszentség a gyógyulás maga. Azután keresni kezdtem, hogy írásaiban hol találok tanúságtételt egy térd vagy egy reuma gyógyulásáról. Hibás volt a keresés, nem találtam semmi hasonlót. Tehát Antióchiai Szent Ignác nem beszélt semmi ilyen típusú gyógyulásról.

Miről beszél azonban, amikor a gyógyulásról szól? A megváltásról beszél, amelyet a legnagyobb betegségünkből való gyógyulás, azaz a bűnből való gyógyulás révén érünk el Krisztus által. Minden szentmise, a szentmise minden ünneplése az örök élet ünnepe. A halálnak és a betegségnek nincs hatalma már az életünk fölött! Kedves testvéreim, az elmúlt húsz évben én az Oltáriszentség ünneplése, azaz a szentmise alatt olyan sok testi és lelki gyógyulást élhettem meg, hogy egyáltalán nem tartom kizártnak, hogy a mi időnkben is lehetséges a halálból való feltámadás. Ha lehetséges volt Jézus Atyjához szóló imája által, ha lehetséges volt Szent Domonkos imája által, akkor miért lenne lehetetlen itt és most? De ha ma délután, a szentmise alatt egy halott feltámad vagy betegek meggyógyulnak, nem az a valódi csoda, ezt mondhatom nektek! A valódi csoda az, hogy minden egyes szentmisében mindenki közülünk meggyógyul az örök életre! Ha azt gondoljátok, hogy a mai szentmisében nem gyógyultok meg, mert a reumátok nem lett jobb, akkor tévedtek! Mindenki közületek meg fog gyógyulni, és nem úgy megy haza, mint ahogyan idejött, ezt megígérhetem! A testi gyógyulások, amelyek be fognak következni, nem egyebek, mint ráadások a valódi gyógyuláshoz, amely az örök életre szól. A testi gyógyulás látható és érezhető kifejeződése annak, amit az Úr nekünk akar ajándékozni, azaz az örök életet az Ő dicsőségében, Vele együtt. Ezért mondhatták a nagy szentek és közöttük Aquinói Szent Tamás, hogy a szentmise nem más, mint a dicsőség záloga. Amikor szentmisén veszünk részt, szentmisét ünneplünk itt vagy otthon, ahol szoktatok, minden alkalommal felvétetünk az Isten dicsőségébe.

Amit megtapasztaltam öt kontinensen folytatott utazásaim során az az, hogy Jézus a szentségek által az egyházban gyógyít. És nemcsak ti gyógyultok meg, hanem a ti gyógyulásotok által meggyógyul az egyház és egy új egységre gyógyul meg. Ezért a ti gyógyulásotokért imádkozni nem luxus. Ez nem csak jogotok, hanem kötelességetek is, mint kereszténveknek! A bűn nem más, mint az ősbűn következménye, az pedig egy rendellenesség, egy rendetlenség az Isten teremtésében, ezért kötelességünk, hogy ami Istenünkkel, Teremtőnkkel ismét rendbe jöjjünk, meggyógyuljunk.

Szeretnék tanúságot tenni néhány olyan eseményről, amit megtapasztalhattam, hogy hogyan gyógyít az Isten egyes embereket és velük együtt mindig a családot, a közösséget és az egyházat. Azt mondtam, hogy „megtapasztalhattam", mert én még soha senkit nem gyógyítottam meg! Mi imádkozunk, Jézus gyógyít! Ő az Úr! Jézus pedig egyháza által gyógyít, az egyház pedig ti vagytok!

Egy tanúságot mondok a keresztség szentsége által történt gyógyulásról. Indonéziába kaptunk meghívást, 35 nap alatt 50 rendezvényen vettünk részt és 10.000 emberért imádkoztunk egyenként. Az elutazásom előtti este azt mondtam, hogy ma ünnep van, és ma nyolckor ágyba kerülök. Ember tervez, Isten végez! És ez Djakartában, Indonézia fővárosában sincs másképp, mint Budapesten. Ebből lehet következtetni arra, hogy ugyanarról az Istenről és ugyanarról a Szentlélekről van szó!

Fél nyolckor csöngött a telefon. Egy kínai asszonyhoz hívtak, aki kórházban kómában feküdt. Az orvosok már tanácstalanok voltak, ezért kérdezték, hogy nem tudnék-e elmenni. Elmentem a klinikára és egy rendkívül különös képet láttam. Az asszony szinte mint egy halott feküdt az ágyán és körülötte egy tucat ember rázta a testét. Amikor beléptem, az ott lévő emberek várakozással és segítségkérő szemmel néztek rám, és azt kérdeztem tőlük, hogy talán azt várják, hogy én is letérdeljek és egy kicsit megrázzam, hogy láthassam, van-e még benne élet. Ekkor azonban felállt a férj a térdeplők sorából és megkérdezte, hogy nem keresztelném-e meg a feleségét. Mint egy jólnevelt katolikus pap azt válaszoltam, hogy a keresztség szentségének kiszolgáltatásához, felnőtt ember esetében legalábbis, az egyetértésével kellene bírnom. A férj akkor azt felelte: „Az egyetértés megvan, a feleségem már hosszú idő óta a katolikus templomba jár, csak nem találtunk megfelelő alkalmat arra, hogy megkeresztelkedjen." Néhány percig imádkoztam. Mivel elöljáróim nem voltak ott, őket nem kérdezhettem meg, ezért az Urat kérdeztem meg, most mit tegyek.

Nem recept, amit javaslok, de vannak helyzetek, amikor nem megy e nélkül. Imában meghallottam, hogy ezt az asszonyt valóban kereszteljem meg. Július 26-a volt, ezért a keresztségben az Annamária nevet adtuk neki. Nem is tudtam volna megkérdezni, először is, mert kómában volt. Azután hirtelen eszembe jutott, hogy mivel kínai és nem tudok kínaiul, így nem is tudtam volna szót érteni vele. Ezért elkezdtem azokkal a

rítusokkal, amelyek a keresztséghez tartoznak. Miközben ezeket végeztem, hirtelen eszembe jutott egy történet, hogy a keresztség szentsége által egy süketnémának született gyermek (két és fél éves) visszanyerte a hallását. Ezért az effata rítust, a „Nyílj meg!" rítust választottam, amikor a kómában fekvő asszony szeméhez értem és azt mondtam, hogy „nyílj meg", valóban kinyitotta a szemét. Az egyetlen, amit mondhattam neki, az ő katolikus keresztneve volt, Annamária. Ő mosolygott és amennyire tudott, bólintott a fejével. Azután, mivel nem tudtam mást tenni, visszamentem a szállodámba. Másnap reggel megszólalt a beteg és az azt követő reggelen felkelt, teljesen meggyógyult.

Négy héttel később beszéltem vele. Kiderült, hogy folyékonyan beszél angolul. Elmondta, hogy a kóma egy teljes testi, lelki, szellemi összeomlás következménye volt. A keresztség szentségének, az egész rítusnak a folyamán minden részt követett, csak túl gyenge volt ahhoz, hogy reagáljon. És a keresztség szentsége által élete testi, lelki, szellemi értelemben újból felfrissült. Lassan egész családja belépett a katolikus egyházba.

Az Isten adományait mint egyház, mint közösség kapjuk. Nem elsősorban az egyes ember gyógyulásáért, hanem az egyes ember gyógyulása által az egész egyház gyógyulásáért és egészségéért.

Egy másik dologról is szeretnék tanúságot tenni, amely a bűnbánat szentsége által történt. Rövid időn át lelkivezetésben részesítettem egy fiatal nőt Franciaországban. Különös „karizmája" volt. Mindenhol zavart okozott, ezért mindenhonnan elküldték. Végül egy katolikus teológiai tanszékről távolították el, mert békétlenséget, nyugtalanságot teremtett. Azzal jött hozzám, hogy most már elege van az egyházból, az országból és Európából is, ezért elmegy Kínába, hogy ott francia nyelvet tanítson. De előtte még el akart búcsúzni tőlem. Ez nem volt nagy ügy, csak néhány ezer kilométert kellett tennie. Ha az ember komplikálttá, bonyolulttá teheti az életét, miért ne?

Ennek az asszonynak tetanusz-rohamai voltak. Nem tudom, tudjátok-e mi ez? Az első nap ebben a betegségben az ember szédül, mint hogyha egy pohárral többet ivott volna a kelleténél, másnap már csak emberek segítségével tud mozogni, harmadnapra azonban kőmerevvé válik. Ez az állapot hatalmas félelmekkel párosul, amely a légzést is lebénítja és a halál is beállhat. Arra gondoltam, hogy ez érdekes lesz, hiszen harmadnapra nekem magamnak is indulnom kellett egy lelkipásztori útra. Arra gondoltam, hogy hogyan juttatom én ezt a kőmerev embert majd egy vonatba. Másnap valóban csak nagy erőfeszítések árán tudott hozzám jönni, és azt mondta nekem: „Itt vagyok, de az Isten szerelmére mindenről beszélj nekem, csak az egyházról ne! Beszélj valami vidám dologról! Valamit el kell mondanom: az előző este olyan hangosan hallottam azt, hogy: »Uram irgalmazz! Krisztus kegyelmezz!«, hogy felébredtem rá. Amikor ezt meghallottam, akkor pontosan tudtam, hogy gyónnom kell, mert öt évvel ezelőtt végeztem a teológiát és azóta nem gyóntam. Arra gondoltam, hogy ez egy jó gondolat és én itt és most fogok gyónni nálad!"

Erre azt mondtam, hogy igen, én is éppen ezt akartam. A hölgy hosszú bűnlistát vett elő a táskájából. Életgyónása tőszavakban közel egy óráig tartott, azután a szentségi szabadító imát mondtam el fölötte. Amint ez elhangzott, ez a szinte bénult asszony fölugrott, táncolt és meggyógyult ott helyben. Most már nem akart Kínába menni, nem hagyta el Európát, ma is itt él a közelünkben, egy katolikus iskolában tanít és családja van.

Hangsúlyozzuk ki még egyszer, hogy senki sem gyógyul meg egyedül magának. Ez nem is lehetséges! Szent Pál apostol azt mondja az első korintusi levél 14. fejezetében, hogy a gyógyulás az egész egyháznak szól. Az egész közösség felépülésére és növekedésére. Senki sem tarthat igényt saját karizmára és nem mondhatja azt, hogy „most akkor megvan a karizmám". Az Isten adományait mint egyház, mint közösség kapjuk. Nem elsősorban az egyes ember gyógyulásáért, hanem az egyes ember gyógyulása által az egész egyház gyógyulásáért és egészségéért.

Ez összefügg valami lényeges, fontos dologgal. Tudomásom van arról, hogy a ti országotokban is, mint sok más országban, feszültség van a karizmatikus megújulás résztvevői és a plébánosok és papok között. Ha ezt a dolgot azonban Szent Pál felől és a Szentírás felől nézzük, akkor ezek a feszültségek teljesen feleslegesek. Ugyanis a hierarchia, a diakónusok, a papok, a szerzetesek, a püspökök és a bíborosok is mind ugyanabból a Szentlélekből, ugyanabból a karizmából élnek, amelyek az egyház számára adottak – és ebből éltek ti is. Imádkozzatok, imádkozzunk együtt diakónusainkért, papjainkért, püspökeinkért, bíborosainkért, hogy megérezzék, Isten mennyire szereti őket, és mennyire sze-

retné szeretni őket általunk is! Ugyanis csak egyetlen Szentlélek létezik, és ez ugyanaz a Lélek a Szentatyánk, a nuncius, a bíborosok részére, a püspökök, a papok, a diakónusok és mindenki számára, aki a misztikus testhez, az egyházhoz tartozik! Ez a misztikus test ti vagytok! Ahelyett, hogy fölösleges és energiapazaroló feszültségekbe bocsátkoznánk, adjunk hálát az Istennek, hogy megteremtette ezt az egyetlen egyházat, amelyért dolgozunk és amely a Szentlélek által, munkánk által gyümölcsöt hozhat!

Senki sem gyógyulhat meg tehát egyedül, senki sem képes arra, hogy növekedjék a Szentlélekben egyedül. Ti, mint a magyar egyház, büszkék lehettek a magyar egyházra, annak hagyományaira, jelenére, és ki merem mondani, ennek az egyháznak a jövőjére is. Ezt az egyházat az Isten alkotta. Jézus megnyitott oldalából forrásozott, lándzsadöfés szúrta át Jézus oldalát és ebből vér és víz folyt. Ez a lándzsadöfés teljesen fölösleges volt. Orvosi szempontból Jézus már halott volt. Amiért azonban ez a lándzsadöfés fölösleges volt, mégis ezért áradhatott ki mértéktelenül, határtalanul belőle az Isten szeretete vér és víz formájában.

Egyházatyáink a vér és a víz túláradásában a szentségek születését vélték látni. Ezért látják a szentségek gyógyító hatását.

Mindazokat, akik ezt az egyházat a legjobban szerették, akik az életüket adták érte – néhányan fizikai halálukkal, mások pedig szeretetük eltékozlásával ajándékozták életüket a másik embernek –, őket, az Isten szeretetének tanúit nevezzük szenteknek.

P. Michael Marsch

MÁRIA
a remény mintaképe

Ebben az évben, amikor a remény erényéről elmélkedünk, példaképül Máriát fogjuk választani. Ő a leghatalmasabb emberi példája ennek az erénynek, mert Szentlélekkel eltelve soha nem esett bele az önhittség, a gőg vagy a kétségbeesés bűnébe, amelyek a remény leghatalmasabb ellenségei.

Izrael népe hosszú évszázadokon keresztül bízott kitartóan az Istenben és egy olyan Megváltóban, aki eljön és kiszabadítja őt az elnyomók karmaiból.

Ám amennyire nagy volt ez a remény, azt is tudjuk, hogy az emberek annyiszor váltak hitetlenekké, imádták a különféle bálványokat és ellenálltak Isten üzeneteinek, amelyeket a próféták által küldött népének. Ennek következtében az izraeliek szívtelenekké váltak és kétségbeesésbe süllyedtek. Ez azonban nem vonatkozik Máriára. Ő alávetette akaratát az Úr hatalmas kegyelmének, aki ezzel a kegyelemmel kiválasztotta őt, hogy anyja legyen Jézusnak, a mi Megváltónknak és Urunknak.

Ma egy olyan világban élünk, amely kivetette magából a keresztény értékeket, és a hangsúlyt az ideiglenes és egyszer használatos dolgokra helyezte át. Ezzel pedig kivette a reményt a szívekből, hogy egyéni és általános bizonytalanságot okozzon. Ebből a szemszögből nézve Mária jelenléte, mint anya és mint a remény mintaképe, mérhetetlenül fontos a számunkra.

Mária élete telve volt reménységgel

Mária „igen"-je véglegesen megerősítette Isten tervét az ő életére nézve. Magabiztos válasza és szilárd hite által az Úrba vetett remény és bizalom igazi példáját nyújtotta nekünk.

Mária úgy fogadta el Isten tervét, hogy mindössze egy dolgot tudott biztosan: ő lesz a megígért Megváltó édesanyja. Azt viszont nem tudta, hogy ez az ígéret miként fog megvalósulni, ezért rengeteg meglepetést kellett átélnie életében: kényelmetlenségeket, szegénységet, a szülést Betlehemben, Simeon próféciáját, az egyiptomi menekülést, családjának rejtett életét Názáretben. De Mária *„megjegyezte mindezeket a dolgokat, és el-elgondolkodott rajtuk szívében"* (Lk 2,19).

Mária mindig kimutatta Istenbe vetett bizalmát, bárhogy is alakultak a külső körülmények. Az ő élete a mennyei reménység hatalmas himnusza volt. Jézus fogantatásától kezdve egészen a Kereszt magányáig, Mária élete egy folyamatos tanúságtétel volt az Istenbe vetett szilárd reményről. Ő sohasem esett kétségbe.

A mi tanúságtételünk

Isten gyermekeiként elvárható tőlünk, hogy tanúskodjunk a reményről ebben a reményét vesztett világban. Ebből kell kiindulnunk, amikor evangelizálunk vagy szolgálni megyünk, vagy éppen tanítunk. A remény hiánya hitetlenséget jelent. A mi Atyánk személyesen szeret minket; egyetlen Fiát, Jézust is halálra adta értünk és továbbra is gazdagon árasztja ki ránk kegyelmét életünk minden napján. A remény hiánya ezért azt is jelenti, hogy elutasítjuk Isten állandó kísérletét arra, hogy megmentsen minket.

Isten gyermekeiként arra vagyunk hivatva, hogy hívők és szentek legyünk. Mivel Jézus mellett döntöttünk, meg kell értenünk, hogy lehetetlen szolgálnunk Őt, ha nem keressük igazán a szentség útját és nem élünk meghitt közelségben az Úrral. Ez hit kérdése, mert a hit magába foglalja az Úrba vetett bizalmat és a reményt.

Mária imádsága

Mária éppen annyira a közbenjárás példaképe is, mint a reményé. Ha szükségleteinkkel Máriához fordulunk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy az ő közbenjárása eléri a mennyet és utat nyit a váratlan megoldásoknak. Ezt láthatjuk a kánai menyegző esetében (Jn 2), ahol Mária először foglalt helyet a fia és a népe között és közbenjárt az érdekükben. *„Nincs boruk"* (Jn 2,3). Jézus ezután kimondott válasza ellenére is Mária így szólt a szolgákhoz: *„Tegyétek, amit mond"* (Jn 2,4). Mária remélt és bízott abban, hogy Jézus nem fogja visszautasítani a kérését. És Jézus nem utasította vissza.

Máriát, az Úr szolgálóját az Atya választotta ki és a Szentlélek vezette, hogy betölthesse azt a küldetést, amit kapott. A Kereszt tövénél az egész emberiség édesanyjává vált, és így lett számunkra a remény példaképe és a mi közbenjárónk, aki minden körülmények közepette is reményt nyújt nekünk és megment minket.

Mária arra is megtanít, hogy hogyan imádkozzuk a rózsafüzért. A Megtestesülés, amelyet az Örvendetes titkok között imádkozunk nem más, mint a Messiásvárás reményének beteljesülése. A Fájdalmas titkok, és különösen a Kereszt titka jelenti azt az árat, amelyet Jézus a mi Megváltásunkért fizetett és ezzel visszaadta Istenbe vetett reményünket bűneink ellenére is. A Dicsőséges titkok pedig megerősítik a keresztények célját és törekvését; a reményt a Mennyek Országában és abban a dicsőségben, amelyet Jézus megígért nekünk.

A kereszténység teljes egysége

Mária a kereszténység újraegyesítésének reménye is. Ő az egész emberiség reménye, aki közbenjár minden emberért, különösen a nem-keresztényekért, hogy felismerjék Jézust, mint Megváltót és Istent. A Lumen Gentium felszólít minket arra, hogy a kereszténység egyesítését bízzuk Máriára. Hadd járjon tehát közben értünk a szentek közösségében az emberiség édesanyja, aki az angyalok és a szentek Királynője. Ahogy Mária személyes jelenléte az első keresztény közösségben is megadta a szívek egységét, amikor imára gyűltek össze, hadd egyesítse közbenjárása ma is egy szívben és lélekben a keresztények minden felekezetét.

A béke és az egység az egyedüli eszközei az Egyház és az emberiség reményének. Ezek a Szentlélek ajándékai, amelyekért Mária közbenjárása által mi is bátran folyamodhatunk. Az ő reménnyel teljes közbenjárása mindig szilárdan tart meg minket az Atya felé vezető úton. Erzsébet, Mária nagynénje kijelentette: *„...boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked"* (Lk 1,45). Ha hiszünk ebben az igében és Máriát elfogadjuk példaképül, akkor mi magunk is a remény prófétáivá válunk, akikre ennek a világnak oly nagy szüksége van. Kérjük tehát Máriát, a Remény Asszonyát, hogy segítsen nekünk elutasítani minden olyan hozzáállást, amely rombolja a reményt. Máriához hasonlóan legyünk mi is hűek azokhoz a kegyelmekhez, amelyeket az Úr áraszt ki ránk. Kérjük őt örömmel és tisztelettel, hogy legyen a mi édesanyánk is, aki elvezet minket a mennybe, ahol mindaz, amiben a földön hittünk, valósággá válik, miközben örökké imádjuk és dicsőítjük az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.

Maria Lucia Vianna

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

Az Úr kegyelméből

Január volt. Már terveztük a nyári utazást, amikor kedvenc utazási irodánktól megkaptuk az ez évi programot. A lányom olvasta és azt mondta: „Korzika. Hú anyu, ez olyan jól hangzik, menjünk oda!"

„Szó sem lehet róla, oda hajóval kell menni. Tudod, hogy még a Dunán sem szeretem a hajót, a vizet. Pláne a tengert. Ó nem, nem!" – válaszoltam. Családi vonás a nagyfokú víziszony, tehát el sem tudtam képzelni.

A lányom látszólag napirendre tért az én víziszonyom felett.

Hetek múlva mégis megemlítette újra. „Menj egyedül – mondtam –, én a gondolatát sem tudom elviselni." De mire ezt kimondtam, rájöttem hogy ez nem helyes így. Én félek a hajóúttól és a gyermekemet egyedül elküldeném? Bántott a dolog.

Egy ideig megint nem beszéltünk az utazásról, később pedig Görögország felé próbáltam a lányomat befolyásolni, de hasztalan. Aztán egy hirtelen elhatározással beleegyeztem a korzikai utazásba. A lányom öröme határtalan volt. Nem sokat tétováztunk, befizettük az utat, és akkor jöttem rá, hogy nincs visszaút, most már menni kell.

Őrjítő félelem kerített hatalmába, párosulva halálfélelemmel. Se imádság, se fohász nem használt. Szinte minden percemet betöltötte a szörnyű rémképek gondolata. Azt hittem beleőrülök. Éjszakánként felriadtam és csak a nagy vizet láttam magam előtt, olyan volt, mintha a nagy víz nekem jött volna. A szívem fájt és olyan erős gyomoridegem volt, hogy szó szerint testi fájdalmakat éreztem. Erről persze egy szót sem szóltam a családomnak, a lányomnak pedig főleg nem. Nem akartam, hogy miattam esetleg lemondja az utat, amire annyira vágyott.

Tovább szenvedtem és kétségbeesve gondoltam arra, ha ez így megy még 6 hétig – az indulásig –, tényleg megőrülök, talán bele is halhatok. Közben próbáltam mondani magamnak, hogy majd nem megyek fel a fedélzetre, hogy ne lássam a nagy vizet, de hiába a víz csak jött felém.

Ez három hétig így ment, mikor egyik este bevettem egy nyugtatót, hogy legalább egyszer végigaludjam az éjszakát. Lefeküdtem és valami különös nyugalom szállt meg. Nagyon hosszan és nyugodtan imádkoztam és azt mondtam: „Uram, legyen meg a Te akaratod! 58 éves vagyok. Az életben annyi mindenen mentem keresztül, sokszor megpróbáltál, de erőmön felül soha. Mindig velem voltál, vezettél és kegyelmedet bőségesen árasztottad rám. Kérlek, légy most is velünk! A gyermekeimet őrizd meg!"

Reggel ébredtem fel. A hetek óta tartó szörnyű érzésnek nyoma sincs. Az ima erejét véltem felfedezni ebben az állapotban. Eszembe jutott az utazás és már nyugodtan gondoltam rá. A nagy víz sem jött felém. Furcsán szemléltem magam, de az ördög sem volt rest. „Majd ha közelebb leszünk az induláshoz" – mondta –, de már volt erőm elhessegetni.

Végeztem a napi munkámat és még többet imádkoztam. Rengeteget. Minden apróságért hálát adtam az Úrnak. Mindig hittem és bíztam, de most megsokszorozódott bennem a hit és a remény. A lányomnak már én mondtam: „Meglátod, szerencsés utunk lesz!" Az idő szépségében is bíztam.

Így teltek a hetek és eljött az indulás napja. Egészséges utazási láz, semmi több. Tele várakozással. A busz elindult velünk. Gyönyörű utunk során az ördög megint szólt: „Majd ha a hajóhoz érünk!" De megint sikerült legyőznöm.

Másnap reggel várakozással teli érzéssel, de abszolút nyugalomban szálltam fel a hatalmas hajóra, akár egy buszra vagy metróra. „Uram, ez a Te csodád!" fohászkodtam és egyenesen a fedélzetre mentünk, mintha nem is én fogadtam volna meg az ellenkezőjét. És olyan büszkén néztem körbe a nagy vizet, mintha egész életemben erre a hajóútra vágytam volna.

A gyomrom kicsit kavargott a hajó ringatásától, de a hitem megingathatatlan volt. Nem féltem. Lányom boldogan nyugtázta az én nyugalmamat. Én pedig a gyönyörű 5 órás út alatt hálateli szívvel köszöntem meg

talán százszor is az Úrnak ezt a csodát. „Uram, a Te kegyelmed végtelen!" – és már alig vártam, hogy az imatársaimnak elmesélhessem. Szinte ujjongtam.

A lányomnak csak itthon meséltem el az én kálváriámat az utazással kapcsolatban. Nagyon sajnált a gyötrelmes napok miatt és azt kérdezte, miért nem szóltam. (Ő tudta, hogy víziszonyom van, de hogy ennyire, azt nem gondolta.)

„Ne sajnálj – mondtam – ez alkalommal több esetben megtapasztalhattam az ima, a hit erejét, az Úr kegyelmét, mely végigkísért bennünket a gyönyörű Korzikán."

Erzsébet

A SZENTATYA BESZÉDE

az egyházi mozgalmakhoz és az új közösségekhez

Az egyházi mozgalmak és új közösségek tagjai mintegy 250 ezren gyűltek össze május 30-án, szombaton egy eddig példa nélkül álló találkozóra II. János Pál pápával. A pápa olasz nyelven szólt hozzájuk. Íme néhány részlet a beszéd angol fordításából.

„Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol egybegyűltek. Majd lángnyelvek lobbantak és szétoszolva leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek." (ApCsel 2,2-3)

Kedves Testvéreim és Nővéreim!

1. ...Mintha az ismétlődne meg itt ezen a téren, a keresztény világ szívében, ami Jeruzsálemben történt 2000 évvel ezelőtt. Mint akkor az apostolok, mi is egy nagy emeleti teremben találjuk magunkat, összegyűlve Pünkösd megünneplésére, vágyakozva a Szentlélek kiáradására... leesdve a Szentlélek ajándékait mindegyikünkre és minden megkeresztelt emberre.

A Szentlélek e csodálatos esemény „lelke"

2. ...A mai esemény igazából példa nélküli: a mozgalmak és új egyházi közösségek első alkalommal gyűltek egybe, hogy találkozzanak a pápával. Ez az a nagyszerű „közös tanúságtétel", mely abban az évben valósult meg, amelyikben én is szerettem volna, s melyet az egyház útban a Nagy Jubileum felé – a Szentléleknek ajánlott. A Szentlélek itt van velünk! Ő a lelke az egyházi közösségek e csodálatos találkozójának!

3. ...Amikor a Szentlélek működni kezd, az embereket bámulattal tölti el. Meglepő, újdonságokkal teli eseményeket idéz elő; radikálisan megváltoztat embereket és a történelmet. Ez volt a II. Vatikáni Zsinat Ökumenikus Tanácsának felejthetetlen megtapasztalása is, miközben ugyanennek a Léleknek a vezetésével az egyház újra felfedezte karizmatikus dimenzióját – mint egyik alapvető alkotórészét (vö. Lumen Gentium 12.).

Kézzelfogható bizonyítékai vagytok a Lélek kiáradásának

4. ...Az egyház intézményei és karizmatikus vetületei egyformán lényegesek, és azok is voltak. Bár eltérő módon, de mindkettő hozzájárul Isten népének életéhez, megújulásához és megszentelődéséhez. Az egyház karizmatikus dimenziójának gondviselésszerű újra felfedezésének köszönhetően – a Zsinat előtt és után – az egyházi mozgalmak és új közösségek figyelemre méltó növekedésnek indultak.

5. ...Ma kiáltani szeretnék hozzátok, akik itt a Szent Péter téren összegyűltetek, és minden keresz-

tényhez. **Nyíljatok meg tanulékony lélekkel a Szentlélek ajándékai előtt!** Fogadjátok hálásan és engedelmesen a karizmákat, melyeket a Lélek szüntelenül ajándékoz nekünk! Ne feledjétek, hogy minden karizmát mások javára kapunk, vagyis az egész egyház javára.

6. ...A karizmák – természetük szerint – kommunikatívak, és a személyek közötti lelki viszony szintjére emelnek (Christifideles Laici 24.); és ez a barátság Krisztusban maga a mozgalmak kiindulópontja.

A mozgalmak születése és elterjedése nem várt újdonságot hozott az egyház életébe, amely néha szakadáshoz vezet. Mindez kérdéseket, nehézségeket, feszültségeket hoz a felszínre; az egyik oldalon időnként elbizakodottsághoz, túlzásokhoz vezet – a másik oldalon pedig számos fenntartást és előítéletet szül. Ez a hűség próbájának időszaka, fontos alkalom, hogy igazolják karizmáik hiteles voltát. Ma egy újabb fejlődési szakasz van kibontakozóban előttetek. Ez nem jelenti azt, hogy minden probléma megoldódik. Inkább kihívást jelent. Az egyház a közösség és az elkötelezettség „érett" gyümölcseit várja tőletek.

Az egyház pásztorainak kell megítélniük a karizmák valódiságát

7. ...Világunkban sokak hite súlyosan próbára tétetik, és gyakran meggyengül és elhal. Így sürgős szükség van a hathatós igehirdetésre és szilárd, mélységében is keresztény képzésre. Ma nagy szükség van érett keresztény személyiségekre, akik tisztában vannak azzal, mit jelent megkereszteltnek lenni, tudatában vannak hivatásuknak és küldetésüknek az egyházban és a világban. Óriási szükség van az élő keresztény közösségekre! És itt vannak a mozgalmak és új egyházi közösségek: ők a válasz, melyet a Szentlélek adott erre a döntő kihívásra az évezred végén. Ti vagytok ez a gondviselésszerű válasz!

A valódi karizmáknak nem lehet más céljuk, mint a Krisztussal való találkozást elősegíteni a szentségekben. Az az egyházi valóság, melynek ti is része vagytok, segített benneteket, hogy újra felfedezzétek keresztségi meghívásotokat, hogy méltányolni tudjátok a bérmálkozásban a Lélektől kapott ajándékokat, hogy Isten irgalmára bízzátok magatokat a kiengesztelődés szentségében, hogy az eucharisztiát mint a keresztény élet forrását és csúcspontját fogadjátok... Ezekben a mozgalmakban és új közösségekben megtanultátok, hogy a hit nem egy elvont kifejezés, nem bizonytalan vallásos érzelem, hanem a Szentlélek által új élet Krisztusban.

Hogyan lehet megőrizni és biztosítani a karizmák hitelességét?

8. ...Lényeges e tekintetben, hogy minden mozgalom alárendelje magát az illetékes egyházi tekintély megítélésének. Éppen ezért egyetlen karizma sem nélkülözheti az egyház pásztoraival való kapcsolattartást, az iránt való engedelmességet. Ez a garanciája annak, hogy a helyes úton jársz!

...Ismeritek a Christifideles Laici apostoli buzdításban foglalt feltételeket a hívők magántársulásainak egyházi elismerésével kapcsolatban? Arra kérlek benneteket, hogy tartsatok ki ezek mellett nagylelkűen és alázatosan, osszátok meg élményeiteket az egyház helyi közösségével, s közben mindvégig maradjatok közösségben a pásztorokkal, figyelve irányításukat!

„Menjetek el az egész világra és hirdessétek az Evangéliumot!"

9. ...Ma, ebből az emeleti teremből a Szent Péter téren, csodálatos ima száll föl:

Jöjj, Szentlélek, jöjj és újítsd meg a föld színét! Jöjj hét ajándékoddal! Jöjj, Élet Lelke, Egység és Szeretet Lelke! Az Egyháznak és a világnak szüksége van Rád! Jöjj, Szentlélek, és tedd még gyümölcsözőbbé a karizmákat, melyeket nekünk ajándékoztál! Adj új erőt és lelkesedést a küldetéshez fiaidnak és leányaidnak, akik itt összegyűltek! Nyisd meg szívüket, újítsd meg keresztényi elkötelezettségüket a világban! Tedd őket az Evangélium bátor hírnökeivé, a feltámadt Jézus Krisztusnak, az emberiség Megváltójának és Üdvözítőjének tanúságtevőivé! Erősítsd meg az Egyház iránti szeretetüket és hűségüket!

Fordítsuk tekintetünket Máriára... azért, hogy segítsen nekünk megtanulnunk az ő igenjéből a készséges odafigyelést a Szentlélek hangjára. Ma, erről a térről, Krisztus mindegyikőtökhöz szól: *„Menjetek el az egész világra és hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek"* (Mk 16,15).

Mindannyiatokra számít, és ugyanígy az Egyház is. *„S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig"* (Mt 28,20) – ígéri az Úr. Veletek vagyok! Amen.

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

A Szentatya találkozója az egyházi mozgalmakkal és az új közösségekkel

A Szentatya mostanában gyakran beszél egyértelműen és megerősítőleg a Szentlélek kegyelméről, mely az egyházon belüli különböző megújulási mozgalmakban tapasztalható meg.

Az Egyházi Mozgalmak és Új Közösségek Világkongresszusának megnyitójára a Szentatya üdvözlő magánlevelet küldött. Ebben biztosította mindnyájukat szívből jövő imájáról, és – mint mondotta – örömérről, mellyel várta a csoportokkal való találkozást, később a hét folyamán.

A Pünkösdöt megelőző napon, május 30-án a Szentatya találkozott a különböző mozgalmak és közösségek tagjaival. Az olasz híradó kb. 250-300 ezer emberre becsülte a tömeget. Néhányan a háztetőkön álltak, és a tömeg megtöltve a Szent Péter teret, a környező utcákat is elárasztotta. A különböző együttesek az éneklést vezették, készülve a Szentatya érkezésére. A tömeg lelkesedése tetőpontjára hágott, amint a „pápa-mobil" megérkezett, és a Szent Péter bazilika lépcsőjéhez szállította a Szentatyát.

A pápa – gyalog téve meg a pár lépést az oltárig – mosolyogva integetett az éljenző embereknek. A Szentatya ugyanolyan boldognak látszott közöttük, mint amilyen boldogok a megjelentek voltak, amiért vele együtt lehettek. A pápa őszintén és lelkesedéssel beszélt, a Szentlélek működésének tulajdonítva a II. Vatikáni Zsinat óta kibontakozóban lévő különböző megújulási mozgalmakat és egyházi közösségeket. Az összegyűltek elismeréssel fogadták megállapításait, és lelkesen éljeneztek, amikor valami különösen megindítót hallottak.

A Szentatya különösen elégedettnek tűnt, amint végignézett a hatalmas tömegen. Mint mondta, e találkozó beteljesülése volt annak az elképzelésének, hogy egybegyűjtse a mozgalmakat a Szentlélek évében. A mozgalmak jelenléte kézzelfogható jele volt a Szentlélek működésének közöttünk... eggyé formáló működésének! Beszédében a pápa kifejtette: érettséget és színvonalas szolgálatot vár el a megújulási mozgalmaktól. Mint mondta, elkötelezettséget és egységet vár tőlük, ezért sürgetően kérte a férfiakat és a nőket arra, hogy hűségesek legyenek az egyházban végzett szolgálatukhoz – az egyházban maradva, egységben a helyi püspökökkel.

Pünkösd vasárnapján II. János Pál pápa újból elismerően szólt a mozgalmakról – úgy hivatkozva az előző napi találkozóra, mint annak jelére, hogy Pünkösd a jelené, s „a Szentlélek közöttünk él és munkálkodik".

A Szentatya szavai és jelenléte senkiben sem hagyhatnak kétséget afelől, hogy a Katolikus Karizmatikus Megújulásra az egyház mint ajándékra tekint, s amely Isten folytonos jelenlétének jele közöttünk.

Jim Murphy

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

ATYÁM!
KEZEDBE AJÁNLOM LELKEMET!

Milyen jó, hogy rábízhatjuk
kezünket arra a Kézre,
amely megtörte és életre
keltette a Kenyeret,
amely megáldotta és megsimogatta
a gyerekeket,
s amelyet szegek vertek át.

Ráhagyatkozni arra a Kézre,
amely olyan, mint a mienk,
de amelynek tetszőleges
döntését csupa jóság vezérli
s folyton csak szorosabban
köt le minket önmaga számára.

Átadni magunkat annak a puha és
hatalmas erejű Kéznek,
amely lehat a lélek velejéig,
amely formál és teremt,
s amelyen át oly végtelen
szeretet árad.

Teilhard de Chardin

A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei

KATOLIKUS TESTVÉRISÉG

Az Elkötelezett Karizmatikus Közösségek Katolikus Testvériségi Mozgalmának 8. Nemzetközi Konferenciájára idén Rómában került sor május 32-től június 3-ig. A Szentatya egy saját kezűleg aláírt üzenetet küldött a résztvevőknek. Az előadók között olyan nevek szerepeltek, mint Albert de Monléon püspök atya, Biege McKenna nővér és Oreste Pesare, az ICCRS igazgatója. A Katolikus Testvériségi Mozgalom és az ICCRS kapcsolata tovább bővül. Dicsőség az Úrnak!

MEXIKÓ

A Szentlélek nevében összegyűlt 13. Nemzetközi Ifjúsági Találkozóra július 24-26. között került sor az Aquascalientes-i Plaza de Toros Monumentalon. Ez az esemény több mint 14.000 fiatalt vonzott szerte Mexikóból. A főelőadó Chiquito Vallalba, az ICCRS tanácsadója volt; az előadók között találhattuk José Garza Madero atyát és Irma Quirozt is. Két püspök és tíz pap koncelebrált a zárómisén. Mindannyiunkra mély hatást gyakorolt az imádás és a dicsőítés erőteljes légköre, amely mind a két napot betöltötte.

PARAGUAY

A Paraguay-i Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Találkozója Ciudad Dez Este-ben került megrendezésre, június 19-től 21-ig. Ezer ember vett részt a találkozón Paraguay különböző részeiből és Brazíliából. A főelőadó Jorge Cordova atya volt Ecuadorból.

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a Marana Tha című újságot ..... példányban.
Ha ez évben előfizető volt, elég az újságban mellékelt csekket elküldenie.
Előfizetési díj egy évre (6 db újság): 600.–Ft (100.–Ft/db) + postaköltség (40.–Ft/db)
Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

Megrendelem az alábbi könyveket:

.... példányban
.... példányban
.... példányban
.... példányban

(KÉRJÜK NYOMTATOTT BETŰKKEL KITÖLTENI.)

Megrendelő neve: .....
Címe: Ír. szám: ..... Város: .....
Utca, tér: ..... Házszám: .....

Ezt a megrendelőlapot félbe hajtva egy borítékban az alábbi címre kérjük feladni:

MARANA THA – Katona István
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.

Tartalomjegyzék

Prohászka Ottokár: Emmanuel 3
Borhidi Katinka: Feltámadásom 6
Michael Marsch: Növekedés és gyógyulás a Szentlélekben 7
Maria Lucia Vianna: Mária, a remény mintaképe 11
Erzsébet: Az Úr kegyelméből 13
A Szentatya beszéde... 14
A Szentatya találkozója... 16
A katolikus karizmatikus megújulás nemzetközi hírei 17

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Október 15-én megjelentettük **Jack & Barbara Willke: Abortusz** című könyvét (680.–Ft). Ezzel a könyvvel is szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy a karizmatikus közösségek álljanak készen az élet védelmére. Segítsék környezetükben, hogy az új élet minden veszély nélkül megszülethessen.

¤ November hónapban tervezzük kiadni **José H. Prado Flores: Pál titka** című könyvét, valamint **Bognár Mária: Én fogom a kezed** című írását, mely a Márk evangéliumról szóló elmélkedéseket tartalmazza. Karácsonyra szeretnénk megjelentetni Robert de Grandis atya szentmiséről szóló könyvét.

¤ **Újságunk** ára a jövő évben 10.–Ft-tal emelkedik. Az évi előfizetés: 600.–Ft + postaköltség. Kérjük időben elküldeni a befizetéseket, nehogy lemaradás legyen. Az esetleges címváltozásokat is kérjük időben jelezni.

Fotók: címlap: Szabó Róbert, címlap belső: Mai Magyarország, címlap hátsó: Fehér Márta, hátsó belső: MTI-fotó.

Minden kedves olvasónknak kívánjuk, hogy Jézus megszülessen a szívében és így boldog legyen a karácsony ünnepe!

A Marana Tha sorozat könyveinek megrendelése:

61. **J. H. P. Flores: Jézus tanítványainak iskolája**
Hogyan lehetünk a mai világban is Jézus Krisztus igazi követői? Az Úrnak való teljes odaadás lépéseit és követelményeit dolgozza ki a szerző. (171 old. 300.–Ft)

62. **Robert DeGrandis: Jöjj utánam!**
Bátorítást nyújt a Szentlélektől kapott karizmák kibontakoztatásához az egyház javára. (176 old. 300.–Ft)

63. **H. Eckstein: Uram, taníts meg szeretni!**
A szerző imádságos, elmélkedő formában tanít a fiatalok egymás és Isten iránti szeretetéről. (72 old. 150.–Ft)

64. **Pat Collins: Érlelődés a Lélekben**
Ötletes tanácsokat ad a karizmatikus megújulással kapcsolatban felvetődő kérdésekre. (222 old. 350.–Ft)

65. **Halász Piusz: Énekek Éneke**
A földi szerelem képeivel érzékelteti Isten végtelen szeretetét teremtményei iránt. (96 old. 150.–Ft)

66. **Michael Marsch: Gyógyítás**
Az egyház gyógyításra való küldetéséről. (91 old. 170.–Ft)

67. **Bevezetés a Lélekben való életbe**
Munkafüzet, Élet a Lélekben folytatása. (89 old. 150.–Ft)

68. **J. Müller: Szorongások feloldása Istennel találkozva**
Bemutatja milyen szerepe van félelmeinkből és betegségeinkből való gyógyulásunkban az imának, a szeretetben való megbocsátásnak és mások elfogadásának. (176 old. 300.–Ft)

69. **S. Barbarics: Add nekem megsebzett szívedet!**
A bűn megsebzi a szívet. Isten szeretné azt meggyógyítani. A szívből végzett gyónás életre szóló találkozás Istennel. (126 old. 200.–Ft)

70. **E. Mühlan: Hogyan vezet minket a Szentlélek?**
A szerző remek szempontokat ad ahhoz, hogyan tanuljuk meg felismerni a Szentlélek szavát. (144 old. 300.–Ft)

71. **José H. Prado Flores: A pusztán túl**
A Mózes-kurzus alapkönyve. Mindazoknak, akik Istennel győzni akarnak a lelki harcokban. (191 old. 400.–Ft)

Az árakhoz hozzáadódik a postaköltség.

A felsorolt könyvek személyesen is megvásárolhatók az Emmausz Irodában (1088 Bp. Reviczky u. 9. I/1. Nyitvatartás: munkanap: 10.00 – 16.00-ig, tel: 3183-665) és a katolikus könyvesboltokban.

Ujjongó szívvel mondok hálát és köszönetet az Úrnak és minden szervezőnek a karizmatikus találkozóért. Családunk és közösségünk életében kiemelkedő jelentőséget foglal el ez az esemény. Imádkozom, hogy ennek az élménye, a hatásai és a csodálatos gyógyulások a jelenlévők és mindazok számára is megmaradjanak, akiket szivünkben vittünk magunkkal."(Csernai Gáborné, Éva - Veszprém)

" Hajnali háromkor keltünk, nagy várakozással néztünk a nap elé... A Sportcsarnok néhány óra után átalakult »Jeruzsálem hegyévé«... néha a hatalmas embertömeg, a felmagasodó széksorok mellé csak egy-egy olajfa hiányzott, és ott volt Jézus, aki ötezer embert etetett meg. Az áldozás alatt jöttek a könnyeim, és átéreztem Jézus jelenlétét... úgy éreztem, visszafordult az idő 2000 évet. Jézus van köztünk, és megvendégel minket a Szentlélek által. Ezt nem lehet szavakba önteni... Gyermekemmel kéz a kézben áldoztunk, utána összeborultunk, és sírtunk örömünkben." (Kovács Károlyné, Joli — Szigetvár)

1998. szeptember 26. - Budapest Sportcsarnok

100.- Ft.

Örökké lángoló tiszta tűz,
Szentlélek jöjj, gyűjtsd lángra szívem,
ó, kérlek, emésszen el isteni szereteted!
Jöjj Lélek, mindennap várva várlak!
Urunk Lelke! Sugározd rám lényed,
halmozz el kegyelmed bőségével!
Árassz el az istenség édességével,
tüzedbe szeretnék lépni egész lényemmel!
Te, aki hivatást ajándékoztál nekem,
vezess engem a legmélyebb bensőddel való egyesülésbe,
ahol életem egészen Istenben nyugszik!
Ez a leghőbb vágyam!

Egyedül Jézusban van minden reményem,
nem kívánok a világon semmit elérni,
semmit sem látni, csak egyedül Őt,
Őt az én szerelmemet, az én isteni barátomat.
Szentlélek, végtelen jóság, csodálatos szépség,
imádlak Téged, és nagyon szeretlek,
isteni tüzed emésszen el
testemet, szívemet és lelkemet,
emésszen el engem, a Szentháromság menyasszonyát,
minden vágyam ez,
csak a Te akaratod legyen meg!

Szentháromságról nevezett Erzsébet nővér